

Но, най-напрѣдъ, това не бѣше своеврѣменно, а слѣдъ това трѣбваше, на всѣки случай, да се придаде поне една батарея къмъ рекогносцѣоритѣ.

А защо се държеше дивизията разпрѣсната, когато дѣйствието ѝ въ маса можеше да бѣде особено цѣнно и, върху всичко това, защо бѣше спирането на главнитѣ сили при Тръстеникъ, отдалеченъ на 18—20 километра отъ позицията на неприятеля?

А какво правѣше прѣхотата? Защо прѣкрасния армейски корпусъ цѣликомъ не се движеше напрѣдъ? Безъ всичкитѣ тѣзи спирания и губене на врѣме, ние бихме могли на слѣдующия день да заемемъ линията на Янтра, да обезпечимъ за себе си стратегическото надмощие надъ противника, тѣй като, ние бихме могли да заемемъ позиция срѣщу неговия лѣви флангъ, безъ да говоримъ, че съ помощта на оставенитѣ въ тилтъ дивизии, ние щѣхме да можемъ да атакуваме и неговия тетъ-депонъ.

Да! Прѣдставете си за единъ моментъ, какво би станало, ако ние се явихме прѣдъ Свищовъ съ двата армейски корпуса, които можехме твърдѣ лесно да съсрѣдоточимъ и да ударимъ съ тѣхъ на четиредесетъ и осемтѣхъ руски баталиона, които въ това врѣме съставляваха руската Източна армия?; прѣдставете си за моментъ това което, вѣроятно, щѣше да стане И тази опасностъ за руската армия продължаваше да съществува въ течението на много дни даже и мѣсеци! — И прѣзъ всичкото това врѣме ние стояхме съ скърстосани рѣцѣ, до като най-сетнѣ настѣпи печалния край.

Прѣди да продължимъ по нататкъ, ще трѣбва да отбѣлѣжимъ, че всичко това ставаше на 27 юний и че бѣха изтекли вече цѣли 14 дни отъ като руситѣ почнаха да прѣминаватъ прѣзъ Дунава! Съ други думи,